

"No hi ha més que dues regles per a escriure: tenir alguna cosa a dir i dir-ho."

-Oscar Wilde

Habilitat lloada per molts, absolutament requerida per a escriptors, periodistes i professors, definitivament accessòria per a gent d'àmbit científic(dels de laboratori, no així els divulgadors científics),tecnològic i sanitari.

Escriure bé és un talent adquirit amb l'ardu esforç que resulta llegir a aquest món nostre, encara que la gràcia i la imaginació que un li posi ja és una mica més de caire innat i difícil de valorar fora d'una òptica no personal.

Començarem definint d'una manera objectiva què és escriure bé. Escriure bé és tenir una ortografia acord a certs criteris, com els marcats per les institucions dedicades a la normativització de la llengua. Però no tothom es veu amb les mateixes exigències. S'espera que algú amb estudis superiors tingui una millor qualitat ortogràfica, al igual que esperem que la nostra parella escrigui bé. Doncs una mala ortografia disminueix l'interès pel contrari a conèixer, segons el 60% de dones i el 40% d'homes d'un total de nou mil participants enquestats pel portal de cites Zoosk.

Es dona per suposat que un llibre serà impecable en aquest aspecte. D'altra banda les expectatives son menors quan s'escriu per a un fi més informal. I jo em sento molt ambivalent respecte a això, perquè si bé odio amb tota la meva ànima la parcialitat, la literatura és per mi la màxima expressió de cultura dels parlants d'un idioma, i cal tractar de pujar el nivell. Obro parèntesis. Sobretot a la literatura juvenil. Tanco parèntesis.

Sembla ser que tothom té clara d'una manera una mica abstracta la definició de la bona ortografia, no així que serveix per entendre'ns tots millor. Ja que, al final, acabem utilitzant-la com a recurs per a ridiculitzar i desacreditar als més negats en aquesta matèria, cosa fastigosa. De fet, es creu que d'aquesta obsessió compulsiva que tenen les persones de corregir errades a discussions a fòrums d'internet va néixer el terme grammar nazi a l'any 1995. Son una mena de patrullers lingüístics, de talibans del bon escriure, que surten a la llum quan es queden sense arguments en una discussió i només poden recriminar-te les teves equivocacions. Resumidament, escriure bé mirant-ho ortogràficament és adherir-se a les normes de la llengua a utilitzar en el moment indicat, amb les persones

indicades. Una bona ortografia només és important quan a qui escriu li importa qui llegeix.

Amb la gramàtica també és clar quan aquesta és bona o no. Només cal seguir les regles marcades per la llengua en qüestió (que dit així sona fàcil, cosa que és mentida) per tenir una correcta estructuració de paraules i oracions. Es té especial cura amb la construcció d'oracions a les xarxes socials i documents oficials, i és important avui dia ja que una frase mal construïda pot arribar a ser intel·ligible o causar un malentès. Canviar l'ordre dels pronoms es vist com una cosa inculta, tal com substituir-ne un malament, tot i que l'últim no és tan greu. És un mal compartir per molts, i només llegint amb una mica d'atenció pots saber a què es refereix veritablement. Per això, la gramàtica no és indiferent. Ens limita o ens dona ales per comunicar-nos amb els demés. I, avançant-me als misantrops, he de dir que l'ésser humà és un ser gregari i social.

Amb el lèxic la cosa es torna més difusa. Més de deu mil paraules són les que un nadiu coneix, encara que d'aquestes tan sols de dues-centes a cinc-centes són necessàries per poder tenir converses bàsiques. Així doncs m'és difícil definir què és tenir un bon lèxic. Podem afirmar que anomenar a tot el que no respira, menja, ni es mou “cosa” no és a la pràctica incorrecte, però sens dubte és molt pobre lèxicament. El vocabulari pompós i carregat és el seu antagonista. Paraules tretes del fons del diccionari, antigues, i massa forçades per un ús a la babalà o oral. No és el mateix, tot i que certament ho és, dir que avui m'he llevat contenta a dir que avui m'he llevat amb la xerinxola recorrent les meves venes. Queda ridícul dir-ho fora d'un molt determinat context. Jo diria que millor conèixer quantes més paraules millor, encara que entenc que un nombre excessiu tampoc és necessari per poder-se comunicar.

Finalitzant. No entro a divagar sobre el sentit més subjectiu de la bona escriptura (¿És tal escriptor bo? ¿Un estil senzill és inferior a un molt culte? ¿És poder transmetre la màxima virtut d'un autor?) perquè no sóc ningú per argumentar-ho. El bon escriptor és el que transmet justament el que volia dir, i la bona escriptura és la que honora als sentiments posats sobre el paper. Per tant, si escriure malament t'és indiferent, ja ho estàs fent prou bé.